

[Ragnhild Andersen.]

så jeg finder grund til at rejse spørgsmålet igen. De erfaringer, der indhøstedes ved den store folkeundersøgelse for tuberkulose i foråret, var som bekendt meget alarmerende. Som det også blev fremhævet af Københavns magistrat i dens henvendelse til ministeren af 22. april, bør tuberkulosepatienterne have god og rigelig kost, og hjemmene bør have særhjælp til hustru og børn. Man pegede endvidere på, at § 264 i forsorgsloven er mangelfuld og begrænser hjælpen til et tidsrum af 3 måneder efter udskrivelsen. Det er hævet over enhver tvivl, at den dyrtid med de høje priser, vi nu gennemlever, mærkes særlig hårdt i de hjem, der er ramt af denne forfærdelige sygdom. Jeg mener, det er i hele nationens interesse, at vi ikke lader disse utrygge forhold fortsætte. De tuberkuloseramte hjem rummer den største fare ikke alene for patienterne selv, men også for sygdommens udbredelse, idet hustru og børn, hvis det f. eks. er manden, der er syg, har svært ved at holde sig fri af sygdommen, når indtægterne er små og kærene utrygge og usikre, som de er nu. Det har altid været bedre at forebygge end at helbrede. En effektiv betryggende efterforsorg for tuberkulose vil tjene to formål: såvel helbredelse af den syge som forebyggelse af sygdommens udbredelse, og de penge, der i dag kræves for at tilvejebringe en ordentlig forsorg på dette område, vil komme igen med renter, thi ikke alene for de pågældende selv er det jo en stor fordel, at de hurtigt bliver helbredt, men det er det for samfundet som helhed, og derfor har jeg rejst det spørgsmål overfor den højtærede socialminister: hvortil denne tøven, hvornår agter ministeren at komme med det lovede forslag om efterforsorg for tuberkulose?

Socialministeren (Strøm): På det ærede medlems spørgsmål skal jeg oplyse, at det af indenrigsministeriet nedsatte efterforsorgsudvalg, efter hvad der foreligger overfor mig, snart vil kunne afgive sin betænkning — såvidt jeg forstår, regner man med at være færdig i hvert fald inden jul. Hele denne sag har min varmeste interesse, og det er mit håb, at der i denne rigsdagssamling vil kunne fremsættes lovforslag om forbedring af forsorgen for disse patienter og deres familier.

Som jeg allerede udtalte i forsommeren som svar på et lignende spørgsmål fra det ærede medlem, anser jeg det imidlertid for udelukket at fremsætte et lovforslag, før vi har modtaget det sagkyndige udvalgs be-

tænkning. Arbejdet synes imidlertid nu at stå umiddelbart foran sin afslutning, og betænkningen vil, såsnart jeg har modtaget den, blive gennemgået i socialministeriet med henblik på udarbejdelsen af forslag til en nyordning på de områder, som vedrører socialministeriet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Damsgaard* til landbrugsministeren.

Finder landbrugsministeren det rimeligt, at 5 arbejdere, der er medlemmer af Kristelig Fagforening og Arbejdsløshedskasse, er blevet afskediget af klitvæsenets tjeneste efter at have været fast beskæftiget fra 6 til 20 år i plantager i Thy?

Damsgaard: Det har vakt pinlig opmærksomhed i vide kredse at erfare, at klitinspektoratet på landbrugsministeriets foranledning har afskediget 5 veltjente arbejdere fra forskellige klitplantager i Thy.

Det drejer sig foreløbig, såvidt det er mig bekendt, om følgende: Jens Larsen Vang, der har arbejdet i Nystrup plantage i 20 år, Marinus Pedersen, Nors, der har arbejdet i Tved plantage i 8 år, Gustav Jensen, Nors, der har arbejdet i Tved plantage i 6 år, Lars Larsen, Klitmøller, der har arbejdet i Nystrup plantage i 10—11 år, og Fuglsang Kristoffersen, Klitmøller, der har arbejdet i Vilsbøl plantage i 16 år.

Det er altså folk, der har en lang arbejdstid bag sig i klitvæsenets tjeneste, og nu sparkes de ud, ikke fordi plantørerne er utilfredse med dem, nej, alene fordi de er medlemmer af Kristelig Fagforening og Arbejdsløshedskasse og ikke ønsker at indmelde sig i den statsanerkendte arbejdsløshedskasse. Det er dog en utilbørlighed, at man i et demokratisk samfund, hvor grundloven hjemler landets borgere frihed til at tale, tro og vælge og tilsiger borgerne fri adgang til erhverv og arbejde, skal tvinges til at være medlem af en bestemt fagforening for at få lov at arbejde i en plantage! Og det er strengt arbejde, der ikke er særlig højt betalt. Kan vi dog være det bekendt, højtærede minister? Jeg mener det i hvert fald ikke. Det har dog intet med demokratisk frihed at gøre, at man kan fratage en mand hans arbejde eller forhindre ham i at få arbejde på visse pladser, fordi han ikke vil stå i en fagforening og arbejdsløshedskasse, der som bekendt yder økonomisk støtte til socialistisk propaganda.

Jeg kan tilføje, at under krigen, da mange